

RATKÓ JÓZSEF

SZABADSÁG, GYÜLEKEZŐ HŰSÉG

Szabadság, gyülekező hűség,
lelkünk hidegebb tájairól
most szét ne széledj!

Ősz jön. Madaraink nyugtalanító
jelszavakat kiabálnak, ellepik
tereinket, feketéllik kavargó
seregüktől az út is. Lökődösik egymást,
rémhíreket sutyorognak. A tél már
rég közibük lövetett volna. Riadtan
menekülnek el így is, csapatban
szöknek át a határon, elhajóznak
a szél most még szelíd hullámain.
A napraforgó radarernyő,
rájuk fordul. A jegenye tornyán
őrt álló vassisakos varjú
figyel utánuk elszomorodva.

TÉL

Nyergel az ős és körülhordja
az országban a szelet.
Gyöngé növények ellen indul
kegyetlen hadművelet.

Alcázza magát levelekkel
s gyümölcsel is a fa.
Kiképzett kiskatona.
Állig fegyverben áll itt.
Őrködik haláláig.

Az utakon már köd razziázik.

Jön a tél – idegen világ.
Mozgósít, hadat üzen.
Támad a földön és vizen.

Néhány mulya hős,
útszéli virág,
nem védi magát.
Guggol a fűben és piros
szirmot – zászlót lobogtat.

Ördögszekerek robognak
réteken, utakon.
Növényekre taposnak.
Virágok vére csordul.

A Nap nagyhatalom;
közönyös, nem segít.
Elhagyja szegény népeit.
Küld fegyvert – éles sugarat,
s a fagy vastag vasán kicsorbul.

Menekülnek a páncélos bogarak
zilált sorokban.

Ág mered csőre töltve,
alma puffan a földre,
nem robban,
elfúl a homokban.

A madarak visszavonulnak.
A hepehupás égen át
zárt rendben daruk, vadlibák
bukdácsolnak — fejkendős, öreg varjúk
kiáltoznak sírva utánuk.
Ott megy a vejük, a lányuk,
tündéri unokájuk.

Lefejezik a napraforgót.
Kés zuhan — éles guillotine.
Szaporodik a világban a kín.

Szervezi hatalmát a tél.
Tört oszt a fagy a söpredéknek.
Hideg tűzben az igazak
megfeketednek, elégnék.

A ragadozó csillagok
hálójában vergődik, ráng a hold,
nem ragyog.

Meghalok?
Meghalok.

Harminckét esztendő vagyok.

Kijutott nekem
verésből, szerelemből.
A kín kövei nagy tüzet
csíholnak gyúlékony szívemből.

Én most a földre ráfekszem,
jeges bűnétől feloldom.
Zsoltosmát mormolok érte —
ez a dolgom.

Nem húzódnak föld alá,
mint az álcák, mint a halottak,
de velük vagyok, míg a tél
hordái el nem takarodnak.

Odalenn apró műhelyekben
röpcédula: friss lepke készül.
Fényesedik a még csupasz
zászlónyél: virágyökér,
s kitzúzetik örökös ékül.

NAPRAFORGÓ

Nem szeretem a napraforgót,
gátlástalan
koldus-növény, mind arra fordul
világtalan
arcával, amerről a Nap
szórja arany
piculáit; rézből vert, cifra
tányérja van.

Fény-kakas, tudja jólőre
a fény-irányt;
nem éri baj, befordul mindig
a fény iránt.
Kisemmizi törpe növésű
kisöccseit.
Nem is bánom, hogy nyár utólján
fejét veszik.

